

IMPULS
IMPULS
IMPULS
IMPULS
IMPULS
IMPULS
IMPULS
IMPULS

SCT. GEORGS GILDERNE I DANMARK

NR. 1 . ÅRGANG 1971

IMPULS

Udgivet af Sct. Georgs Gilderne i Danmark for gildeledelserne.

Mikkel Bryggers Gade 1, 1450 Kbhvn. K.
Tlf. (01) 12 27 02. Giro 1351.

Kontortid: Mandag til fredag kl. 8,30-16,30,
lørdag lukket.

Tryk: K. Rosendahls Bogtrykkeri Akts.,
Esbjerg.

Oplag: 1.000 ekspl.

Landsgildeledelsen:

Landsgildemester:

Overlærer Anders M. Futtrup,
Højvangs Parkvej 27, 6700 Esbjerg,
tlf. (05) 12 79 27.

Landsgildekansler:

Afdelingschef Edmund Keldsen,
Bondehavevej 27, 2880 Bagsværd,
tlf. (01) 98 57 92

Landsgildekatmester:

Ekspeditionssekretær Egon Munch-Pedersen,
Rørbækvej 8, 5000 Odense,
tlf. p. (09) 11 35 95, f. (09) 13 13 72.

Vicelandsgildekansler:

Direktør Inger Jespersen, Fyrrevang 62,
2830 Virum, tlf. (01) 84 63 53.

Vicelandsgildekatmester:

Direktør Jens Jakobsen, Birkevej 15, Majdal,
7500 Holstebro, tlf. (07) 42 49 67.

☆

Redaktion:

Age A. Jensen, Birkevej 5, Langesø,
6430 Nordborg.

Lise Johnsen, Højdedraget 34,
8660 Skanderborg. Tlf. (06) 52 12 86.

Finn Brøchner, Hybenvej 3, 6733 Hjeriting.
Tlf. (05) 16 53 46.

Dette nummer indeholder

Side 3:

IMPULS's første leder handler om, hvad dette blad skal stå for. IMPULS er ment som en hjælp. Alles hjælp til alle, konkluderer artiklen.

Side 4-5:

Kulturminister K. Helweg Petersen har velvilligt stillet sig til rådighed for IMPULS. I interviewet fortæller kulturministeren om, hvad han lægger vægt på hos fremtidens menneske.

Side 6-7:

»STOLEN« bliver en fast rubrik, hvori gildebrødre hovedsageligt vil søge at give råd om, hvorledes den gode gildemestertale bliver til. Kaj Korup har først fået »STOLEN« overladt.

Side 8:

»SÅDAN GØR VI« – den faste rubrik, hvori gildebrødre fortæller, hvorledes de enkelte gilder griber opgaverne an. Ole Schwartz fortæller i nr. 1 fra 4. Silkeborg.

Side 9:

»KOMMUNIKATION« er en slags brevkasse, hvori gildebrødre kan spørge hinanden, landsgildeledelsen, redaktionen eller andre til råds om dagligdagens gildeproblemer.

Side 10-11:

Emnet gruppearbejde er stort og vanskeligt. I en artikel tager IMPULS spørgsmålet op og giver gode råd.

Side 12:

Kloge ord og gode tanker har givet impulser og inspiration til løsning af mange problemer. I denne faste rubrik forsøger vi at klippe klogskab og humor fra mange sider.

Stof til IMPULS bedes indsendt senest 1 måned før redaktionens slutning.

☆

IMPULS udkommer næste gang 1. september.

IMPULSEN

Hvad er inspiration – og hvorfra kommer inspirationen? Inspirationen er drivkraften i enhver værdifuld, igangsættende og skabende indsats. Alle kender betydningen af dette lille uhåndgribelige begreb – særligt når det ikke er til stede. Kun de færreste kan fortælle, hvorfra inspirationen kan hentes – når der lige netop er brug for den.

Ofte må man nøjes med at sætte sig ned og håbe på, at impulsen skal dukke frem som den lille boble fra havet – som det spæde skud fra mulden. Ofte venter man forgæves.

Det er ikke blot digteren, maleren eller skuespilleren, der har brug for inspiration. Inspirationen ligger bag tømrerens vellykkede træarbejde, bag kontormandens smukt formede koncept, bag teknikerens snilde løsning. Alle har brug for inspiration, hvis ikke opgavernes løsning skal blive rutinemæssig og tung. Døvende træghed kan nemt blive til dræbende stilstand.

Landsgildemester Anders Futtrup har en fortrinlig evne til at komme i kontakt med folk, og han har anvendt en stor del af sin tid på at rejse rundt for at skabe kontakter. Fra sine rejser har PIM set, hvor forskelligt gildeopgaverne kan løses. I nogle tilfælde har landsgildemesteren følt, at gildearbejdet ikke har haft den karat, som han kunne ønske det.

Det har været klart, at gnisten har manglet i nogle gildeledelser, og det har været mærkbart videre i gilderne.

Det er givet, at det ikke er dårlig vilje, der er årsag hertil. Det, der har manglet, er ganske enkelt – inspiration.

Hvordan kan der ydes hjælp til gilder, som har brug for et »bugser-tov«? Landsgildemesteren tror, at øget engagement, stærkere kontakt, bedre dialog gilderne imellem vil tjene sagen. Futtrup tror videre, at værktøjet er et lille blad, der helt er forbeholdt gildeledelserne. Bladet skal indeholde stof, som kan opildne gilderne og måske sætte initiativer i gang. Stof, som måske kan give en gildemestertale glød.

Bladet skal med andre ord udfylde en del af det hul, der opstod, da »Bålet« gik ud.

Opgaven er ikke helt let, fordi den kræver et vidtgående kendskab til problematikken, men noget godt kan der vel komme ud af det. Men læg mærke til, at gensidighed, trangten til at række hinanden en hjælpende hånd eller at give et godt råd er nøgleord i den forbindelse. En forudsætning for, at landsgildemesterens gode tanke kan føres ud i livet, er, at alle medvirker til at realisere den.

»IMPULS« er ment som en hjælp. Alles hjælp til alle.

K. Helweg Petersen.

DET NYE OPBRUD

Kulturministeren appellerer til befolkningen om at skabe en tværgående folkebevægelse, der bryder med de bestående lagdelinger.

»Måske er spørgsmålet om nye samværsformer, nye muligheder for menneskelig kontakt og nye muligheder for at komme i forbindelse med andre sider af tilværelsen end de sædvanlige, et af de vigtigste samfundsspørgsmål, vi står overfor! En folkebevægelse med dette som bærende idé ville i hvert fald åbne op for bedre forståelse tværs over faggrænser og generationer, vel at mærke, hvis initiativerne bæres af mennesker, der er grebet af tanken om at gøre noget utraditionelt!«

Anden og inspirationen i ovenstående er kulturminister K. Helweg Petersens, når han i skrift og tale appellerer til befolkningen om et nyt opbrud i vort kulturmonster. »Impuls« har haft en samtale med kulturministeren om nogle af de tanker, han gør sig i forbindelse med det nye opbrud:

Livsglæden har vi sat over styr

– I den kulturpolitiske redegørelse, Nr. 517, hedder det bl. a.: »... tredjelændene karakteriseres for deres vedkommende af en livsfilosofi og en livsindstilling til den ydre verden, som måske kan redde vor kultur fra tilbagegang eller ligefrem undergang« – hvad mener kulturministeren eksempelvis, vi kan overføre hertil? Og kan vort samfund fungere med eventuelle »fremmedlegemer«, uden at vort grundlæggende kulturmonster ændres?

– Hvis vi først ser på vor indsats i disse lande, så kommer vi med vor overlegne teknologi og ændrer deres livsmønster. Teknologien slår stærkt igennem, tænk bare på bilens betydning: befolkningen får pludselig mulighed for at nå til byer, de tidligere kun har hørt om, man bryder op, urbaniseringstendensen stiger, erhvervslivet lægges om. Eller tænk på TV-

seeren i Nairobi – han møder såmænd Ironside og westerns, og dermed slår vore normer og vore idealer igennem. Også vore idealer med hensyn til forbrugsgoder slår igennem. Alt dette sker ikke som en bevidst proces fra vor side men som en følge af det, vi gør.

Og hvordan ser u-landene på os? For nogle år siden, da jeg talte til nogle afrikanere, rejste en af dem sig op og sagde: – I taler om u-lande som noget entydigt, men i nogle tilfælde er det jer, der er u-lande; I bringer os ikke noget kulturelt!

Det, vi kunne lære af disse lande, er livsholdninger. Vi har ikke megen livsglæde og spontanitet mere i vort samfund.

Vi må sætte ind på et større samkvem med disse lande, f. eks. ved at invitere kulturpersonligheder fra u-lande hertil som gæster ved højere læreanstalter, ja på alle niveauer i folkeoplysningen. Vi kan importere u-landenes kunst, arrangere kunststillinger og i det hele taget udvikle alle de kontaktmuligheder, der kan udnyttes. En anden kontaktmulighed er de u-landsfrivillige, som endnu kun er ved begyndelsen; om 10–20 år er der måske mange flere, og så kan samkvemet udbygges ad den vej. Den form for turisme, vi kender, giver os jo ikke nogen mulighed for kontakt.

Hvad vi kan importere fra tredjelændene er altså mest spørgsmål om livsholdning – måske allermost den umiddelbarhed, som vi har sat over styr samtidig med, at vi har fået den tekniske udvikling. Men det er en langsommelig vej.

Tegn på opbrud

– Når De tidligere har understreget ønsket om åbenhed, om at komme bort fra det lukkede,

det lagdelte og generationsdelte – kan det så blive til mere end en smuk tanke netop med de følger, et stærkt specialiseret samfund giver?

– Vi har jo set tegn på opbrud, har set eksempler på, at man går på tværs. I Lægeforeningens boliger vil man således se unge hjælpe sociale tabere. Det er netop ungdommen, det kommer fra. De mener ikke, vi har brug for de sociale skel og generationsskellene.

Vi har i lovgivningen mange spørgsmål, som ikke er særlig gunstige: vi deler måske for stærkt op i administrationsgrene. Vi må se nøjere på, om der kan samvirkes imellem administrationsgrenene, så vi kan udnytte de rammer, der er, f. eks. se, hvad institutioner og lokaler kan bruges til udover de formål, de egentlig tjener.

Der er skam talrige eksempler på opbrud allerede. På Sjælland siger en flok mennesker således: kom og hjælp os med rammer, vi kan mødes under! Vi har vore parcelhuse og haver, men ingen steder at møde hinanden for at dyrke vore fælles interesser.

Der er et behov for at komme ud over spæringerne. Men det skal komme fra folk selv. Hvis folk føler sig frustrerede, må de presse på for at få deres behov tilgodeset. En anden ting er, at folkestyret må analysere, hvilke tendenser vi ønsker at fremme og forstærke. Det er denne selvransagelse, vi må tage os på.

Sporvogne står ikke til søs

– De har slået til lyd for en folkebevægelse lig den, der fik vore oldeforeldre til at stable forsamlingshuse og brugsforeninger på benene. Hvilke opgaver, tror De, kan drive stressede, TV-kiggende og autoritetshæmmede mennesker sammen?

– Se nu ø-lejrene sidste sommer, hvor unge fra alle dele af landet og fra alle mulige grupper tog arbejde. Hvad gjorde de det for? Og hvad fik op til 10.000 unge til at gå ned i Projekt Hus på en enkelt dag? Der er tegn på disse behov, men de slumrer endnu hos en stor del af befolkningen.

Gå op ad gaden og se på butikkerne – klistret op ad én tankebane: forbrugsgoder! Se, hvad der tilbydes os af slips og dameting og møbelvarer, langt mere, end vi har brug for, ligger dér og frister folk. Men hvor kan man gå hen og male og modellere? Hvor ville De gå hen i aften, hvis De fik lyst til at spille sammen med andre? Man kan ikke gå lige ind fra gaden nogen steder. Det er som om, folk ikke vil acceptere disse behov, selv om vi har dem.

– Hvis man vil starte sådan et aktivitetshus, vil man vel gå til kulturministeriet efter bistand. Hvad siger man dér?

– Pengene er knappe her. Det er et prioriteringsproblem, og de kulturelle anliggender noteres ikke særlig højt her i landet.

Lad være med at lave noget nyt! Det er parolen herhjemme. Vor teknik har bragt os langt, men mennesket er ikke kommet længere end i middelalderen. Se på sporvognene derude på gaden, de følger de fastlagte skinner, de svinger aldrig ud eller står til søs!

Men det, der egentlig måtte være overskriften over vor hjemlige debat om samfunds- og kulturudvikling, er »kravet om det enkelte menneskes udvikling«. Hvis jeg skulle formulere en bred kulturpolitik, skulle ikke blot kunsten og den kunstneriske udvikling indgå – men man skal støtte alle bestræbelser på at fremme de enkelte menneskers udvikling og modning og styrke det enkelte menneskes muligheder for sammen med andre at opbygge vor fælles tilværelse.

Det kreative menneske –

– Hvilke egenskaber vil De lægge vægt på hos det menneske, der skal leve i fremtiden?

– Hovedegenskaben må være kreativitet.

– Det skal være trofast mod de bærende idealer,

– være følsomt over for de problemer, det møder,

– lade være med at godtage de sædvanlige svar,

– det skal finde nye løsninger over for ændrede vilkår,

– prøve at trænge ind i de dele, hvoraf problemerne er bygget op,

– prøve at sætte elementerne sammen på en ny måde,

– det skal lade være med at tænke ud fra den forudsætning, at resultatet skal være en bestemt løsning.

LJ

Vi lærer ikke menneskene at kende, når de kommer til os. Vi må gå til dem for at få at vide, hvordan de virkelig er.

Goethe (1749–1832).

Hvor lykkeligt ville mangt et menneske ikke leve, hvis han bekymrede sig lige så lidt om andres sager, som han bekymrer sig om sine egne.

G. C. Lichtenberg (1742–99).

STOLEN

»STOLEN« bliver en fast rubrik i **IMPULS**. Det er tanken, at »STOLEN« vil blive til rådighed for en gildebroder, der skønnes at have forudsætninger for at give gode råd om, hvordan man holder en gildemestertale, eller hvordan man måske udfylder andre former for lederfunktion inden for gilderne.

Redaktionen har overladt »STOLEN« til Kaj Korup i første omgang.

Gildehallen er rygraden i gildearbejdet. I den sker optagelsen i gildebevægelsen, og gennem dens ritual og de ord, der siges i den, belæres gildebrødrene om vore idealer og tilskyndes til at følge dem i gildet og i hverdagens liv uden for gildet.

Derfor er ledelsen af gildehallen en gildemesters vigtigste opgave. I gildehallen er gildemestertalen rituallets midtpunkt, og den skulle gerne være et højdepunkt i gildehallens forløb, og det gælder både, når der finder optagelse sted, og måske i endnu højere grad, når der ikke er optagelse.

De fleste gildebrødre er vist enige om dette, og derfor hører man undertiden en gildebroder, der opfordres til at blive gildemester, undskylde sig med, at han ikke er taler, og det er da navnlig gildemestertalen, han er bange for at give sig i kast med.

Det er ikke en let, men en krævende opgave at lave en god gildemestertale, og jeg kan ikke give en anvisning på, hvordan den ideale gildemestertale formes og holdes – hvis man overhovedet kan skabe enighed om, hvordan en sådan skal være – men jeg håber at kunne give nogle praktiske vink, der kan være nyttige navnlig for nye gildemestre.

Formål

Som allerede nævnt er det en af gildehallens vigtigste opgaver at belære nyoptagne som andre gildebrødre om vore idealer og at tilskynde dem til at stræbe efter at benytte dem som rettesnor for deres daglige liv, og derfor er det selvfølgelig formålet med gildemestertalen at klarlægge og forklare idealerne. Gildemestertalen skal sammenholde dem med gildebrødrenes hverdag og belyse samfundslivet i skæret af dem, og den skal påvise betydningen

af, at enhver gildebroder tager dem alvorligt og ærligt stræber efter at holde de aflagte løfter.

Emner og stof

Hvordan finder man emner til gildemestertalen, og hvor finder man stof til brug ved dens udarbejdelse?

Når talen skal klarlægge vore idealer, altså redegøre for gildebevægelsens etik, vil det være naturligt at søge emner i ritualerne, i gidelov og gideløfte. Men også spejderlov og spejderløfte samt Baden-Powells bøger, navnlig »På ridderfærd« kan give gode emner og meget let tilgængeligt stof.

Gildemestertalen skal behandle hverdagen og samfundslivet set i idealernes lys, og derfor kan det være gavnligt både med kulturelle indslag fra bøger og aktuelle problemer hentet fra aviser, tidsskrifter osv.; men dette stof må bearbejdes meget grundigt, og man må altid have for øje, at det sjældent er nok blot at citere store stykker af det – for stoffets egen skyld – det må anvendes i relation til talens formål, som er at belyse emnet ud fra et gildeetisk synspunkt.

Det forekommer mig farligt på grundlag af et enkelt ord af en eller anden kendt filosof at holde en længere tale, der hverken belyser det citerede ord grundigt eller sætter det i nøjere relation til gildetankerne.

Gennem deltagelse i grundkursus og Gilderne Højskole og gennem læsning af gamle numre af »Sct. Georg« og navnlig det tidligere lederblad »Bålet«, kan der findes emner og hentes inspiration til gildemestertalen.

Planlægning og udarbejdelse

Det vil fore for vidt her at komme ind på selve udarbejdelsen, idet det vist nok vil være meget

individuelt for den enkelte, hvorvidt man vil anvende fuldt manuskript eller blot have de vigtigste punkter til støtte. Men i alle tilfælde gælder det, at jo mere tid man anvender på planlægning og udarbejdelse, desto sikrere vil fremførelsen kunne blive, og desto mere vil man være i stand til at holde sine tilhørere i ånde.

Fremførelse

For den gode gildemestertale er indholdet selvfølgelig af afgørende betydning, men det er også meget vigtigt, at talen fremføres på den rette måde. Taler man efter ordret manuskript, vil man have en tryk fornemmelse, når talen holdes, og man vil altid kunne gennemføre den uden fare for hukommessvigt. Men der består den store fare, at man læser talen op i stedet for at holde den. Sidder man med øjnene rettet mod manuskriptet i stedet for at se på tilhørerne, vil disse sløves og få for lidt ud af de gode tanker og de konne ord, når disse fremføres på en kedelig og søvndyssende måde.

Bruger man punktmanuskript, er man friere stillet med hensyn til at løfte øjnene fra papiret; men der består den fare, at man trods de nedskrevne hovedpunkter løber lidt sur i det og glemmer et eller andet afsnit i talen. Forsøger man så at rette det op ved at gå tilbage i talen, vil det ofte bringe forvirring i dispositionen med nervositet og uklarhed til følge. Da tilhørerne ikke kender alle de punkter, man havde i sinde at fremføre, vil det som regel være klogest at gå videre uden at prøve at gøre skaden god.

Betydningen af stemmeføringen, af at hæve og sænke stemmen på de rigtige steder og værdien af kunstpauser m. v. er taletekniske spørgsmål, jeg ikke kan komme nærmere ind på her, men det må man anbefale gildemesteren at skaffe sig nærmere kendskab til, hvis han ved sin tiltrædelse er en uovet taler.

Gildemesterens personlige indsats og udbytte

En ting er altafgørende ved gildemestertalen, og det er gildemesterens personlige indsats både hvad angår indhold og fremførelse. Gildemesteren må give sig selv i sine taler i gildhallen. Det er ikke tilstrækkeligt at referere andres tanker og meninger, hvor gode og rigtige disse end er. En gildemester må tage personlig stilling til alle de tanker, han fremsætter, og han må ikke være bange for at give udtryk for sin inderste mening. Mange gildemestre er bange for at bruge store ord og højtidelig tale. Men en gildehal er jo stedet, hvor løfter aflæg-

Kaj Korup.

ges, og hvor ritualer tjener til at fremlægge idealerne både højtideligt og livsnært. Derfor er almindelig hverdagstale ikke altid på rette plads dér, og en gildemester må gerne bruge »dyre ord«, hvis han mener dem ærligt, selv om han benytter et andet sprog i sin hverdags tale.

Men hvordan en gildemester nu end former ordene og fremfører dem i gildemestertalen, er det af afgørende betydning, at han ikke alene arbejder alvorligt med talen, men navnlig, at han tør give sig selv i den.

Arbejdet med gildemestertalen kan forekomme en ny gildemester stort og næsten uoverkommeligt; men han vil opleve, at dette arbejde vil blive det mest givende for ham selv i gildemestertiden. Det stof han beskæftiger sig med, når talen skal udarbejdes, vil give ham personlige værdier, som han antagelig ikke på anden måde ville få andel i, og han tvinges til ikke at gå i stå, men stadig at arbejde på sin egen selvopdragelse samtidig med, at han arbejder for vore idealers fremme i sit gilde.

KAJ KORUP

Fornærm aldrig en ven, selv ikke i en spøg.
Cicero (106 f. Kr.–43 f. Kr.).

Der er nu noget krukke ved at være naturlig.
Oscar Wilde.

Man må betale sine vildfarelser, når man vil af med dem, og så må man endda prise sit held.
Goethe.

Jeg havde altid forestillet mig, at kunstnere og i øvrigt de, der sidder i åndens højborg, var forud for deres tid, indtil jeg blev belært om, at det absolut ikke var tilfældet. Disse mennesker er ikke forud for deres tid, de er i tiden.

Vi må se i øjnene, at vi almindelige mennesker har en vældig angst for at slippe det bestående, men hvis vi hver især er åbne og påvirkelige for nye ideer, så kunne vi inspirere os til i langt højere grad at være i tiden.

Men når det ikke er sådan, så er det ikke den enkeltes fejl, så er det dynens skyld – den dyne, som vi alle på visse tidspunkter får lov at sparke i. Dynen, når den er tilstrækkelig tung, der kvæler alt initiativ, og hvor kun den overlever, der ligger ganske stille, mens tiden går.

Vi er heldige i Silkeborg, at vi har en let dyne, hvilket letter arbejdet, specielt når det gælder formering.

Vi vidste, at vi her i byen, som alle andre steder, havde en masse gamle spejdere, som aldrig blev spurgt, om de ville være gildebrødre. Den væsentligste årsag var, at vi var nok i de bestående gilder, og det var derfor så som så, hvad vi ønskede af tilgang. Derfor samlede vi adresser sammen på gamle spejdere, og lod dem under ledelse af et gildelav danne deres eget gilde med gruppearbejde og gildenhaller fuldstændigt som de bestående. Det hele var uforpligtende for de nye gildebrødre, de

Ole Schwartz.

kunne springe fra, når de ville, hvilket fra starten gav en gensidig, afslappet atmosfære.

Gildelavet startede i april, og det nye gilde blev indviet i januar.

En sprang fra, og det kunne være undgået, hvis vi fra starten havde gjort os klart, at det var væsentligt at behandle ægtefæller på lige fod med gildebrødre. Klog af skade har ægtefæller siden været velkomne til alle arrangementer, undtagen Sct. Georgsdag.

Dels på grund af al den presseomtale vi fik, og dels på grund af nye, ivrige gildebrødre, fortsatte gildelavet med to nye grupper i gildet, hvis medlemmer blev optaget på 1 års fødselsdagen.

Indadtil gav initiativet: 1 nyt gilde med 42 medlemmer plus ægtefæller. Et gilde med så løse rammer, at vi håber, at meget kan gro, som kan være til gavn for fremtidens gildebevægelse.

Udadtil gav initiativet: Oprettelse af søspejdere i Silkeborg på 4 korps-plan, efter sigende første gang i den danske spejderbevægelses historie.

Desuden oprettelse af en udrykningsgruppe, der hjælper spejdere, hvor det kniber.

Jeg har rundt om i andre gilder mødt megen hovedrysten, og mange er skrækslagne ved tanken om, hvad vi nu kan finde på. Men de kan spare sig deres bekymringer, for gildeånden er ikke mindre stærk i vort gilde end i andre gilder. Og det må vi alle erkende er det væsentlige.

Derfor: gør som vi, spark dynen væk!

OLE SCHWARTZ,
4. Silkeborg.

★ KOMMUNIKATION ★

Denne rubrik er dels beregnet til at spørge ældre og erfarne kolleger i gilde, stadsdistrikt eller provincialledelser landet over til råds i administrative spørgsmål, men ikke mindst for at kunne få tips og vejledning til gildemestertaler, ideer til gruppearbejde eller til en praktisk opgave.

Der er imidlertid også mulighed for at spørge landsgildeledelsen direkte, ligesom der er lejlighed til for landsgildeledelsen til at bringe meddelelser til gildeledelserne landet over eller at svare på spørgsmål.

Kort sagt: her er det muligt at spørge om alt – og forhåbentlig få svar. Det er tilladt at være anonym, hvis man har lyst til det. Det vigtigste er, at man kan få hjælp til at gøre gildearbejdet rigere og dermed skabe grobund for gildetanken.

Lad os få en livlig kommunikation mellem alle gilder i landet.

Den vigtigste forbindelseslinje mellem gildeskanslerne og kontoret er **månedsrapporten**.

Månedsrapporten skal indsendes hver måned, også sommermånederne, og senest den sidste hverdag.

Månedsrapporten skal indeholde alle optagelser, overførsler, genoptagelser, adresseforandringer, afmelding til andet gilde, ændringer (gildeledelsesmedlem, ridder, væbner), slettelser, udmeldelser, dødsfald. Medlemstallet ved sidste rapport anføres foroven og forneden på fremsendelsesdagen.

Månedsrapporten skal også indeholde næste måneds gildehal eller gildemøde med tid og sted.

Andet stof til »Sct. Georg«, f. eks. meddelelse om gildejubilæum, referat af særligt interessante arrangementer, indlæg til rubrikken »Mening og mod« m.v. skal være kontoret i hænde senest den 20. i måneden for udgivelsen. **Optagelsesansøgninger** indsendes i reglen af gildeskansleren. Sidste frist for modtagelsen af denne er også den sidste hverdag i måneden, hvis den skal i »Sct. Georg« i den efterfølgende måned. Den skal være underskrevet af gildemesteren og af de to proponenter. Kansleren må påse, at proponenterne er mindst væbnere. Kontoret må sende alt for mange optagelsesansøgninger retur og dermed forsinke offentliggørelsen i »Sct. Georg«, fordi ansøgningen ikke opfylder betingelserne.

Svende- og væbnerbreve skal bestilles mindst 8 dage før gildet har svendeeoptagelse eller gildehal med væbneroptagelse.

Indkøb af varer fra landsgildets depot skal bestilles mindst 8 dage før brug, idet der må regnes med en mindre ekspeditionstid.

En god idé er det, som mange gilder efterhånden praktiserer, at den nye svend ved sin optagelse får overrakt, foruden sit svendebrev, gildenal også får et eksemplar af **Gildernes historie**, love for Sct. Georgs Gilderne i Danmark, lokale vedtægter, det lokale gildeblad, om sådant findes, og måske en liste med hans fremtidige gruppeleders navn og adresse, og måske også for de øvrige gruppemedlemmer. Det er ikke alene en service for vor nye gildebror, men han føler også, at han er ventet, man har forberedt hans indtræden i gildebevægelsen og kan komme til at »kende« os bedre, når han ved lidt om os.

Forbindelseslinjen mellem gildeskatemestrene og kontoret består i det væsentligste i, at skatmesteren modtager et kontoudtog over landsgildets tilgodehavende hos gildet. Dette kontoudtog er baseret på rettidig indsendelse af kanslerens månedsrapport, derfor er det så vigtigt, at vi modtager denne rettidigt.

Kontoudtog udsendes efter kvartalets udgang, omkring den 20. i efterfølgende måned, og skal være betalt senest 3 uger efter fremsendelsen. Indbetaling ønskes helst på giro 1351. Ud over kontingenttilsvaret vil kontoudtoget udvise gildets køb af depotvarer, gaveartikler, formularer etc. for samme kvartal, som kontingentet vedrører. Endvidere udviser kontoudtoget gildets indbetalinger til landsgildet og evt. kreditnotaer, samt en saldo, som står forneden til venstre, der fortæller gildets skyld til landsgildet. Det er af stor betydning for landsgildets økonomi, at gildet betaler sit tilsvarende **omgående**, hvilket burde kunne lade sig gøre, når landsgildet opkræver sit kontingent bagud. Kontingentet er pt. kr. 9.50 pr. kvartal pr. gildebror.

Eventuelle reklamationer over kontoudtogene bedes rettet til landsgildets revisor Bent Hejlesen, Nykøbing F.

HENNING HØEGH

Vort gilde fattes penge!

Vi mangler en god idé til at få midler til et socialt præget arbejde. Børnehjælpsdag er afgået ved døden her i byen. Der findes en meget aktiv »Lions Club« her i byen, og man har bl. a. prøvet loppetorvsiden.

Forslag modtages gerne.

»DEN SULTNE SKATMESTER«

Gildeledelsen og grupperne

Også gildeledelsen har et medansvar for, om gruppelivet bliver af værdi.

Det er formentlig patruljesammenholdet, der bærer en væsentlig del af mindet om et usædvanligt kammeratskab inden for spejderkorpserne – det kammeratskab, vi næsten alle har fremhævet og udtalt ønske om ved optagelsen som gildebrødre.

Hvordan så med patruljesammenholdet inden for gildebevægelsen – kan gildegruppen give de samme værdier? Rent bortset fra, at vi som voksne er mere forbeholdne overfor at give og modtage kammeratskab.

Vi skal bande og svede sammen

Hvis man kortlagde, hvad der foregår i grupperne rundt i landet, ville man formentlig få et fortræffeligt virvar at betragte: grupper, der diskuterer vaskemidler, bilmærker, lillebyens ejendomshandler, abortlov og betalingsbalance – måske alt blandet på samme aften. Andre steder arbejder interessegrupper med mere hobby- eller studiekredspræget virksomhed, og endelig er der de grupper, der arbejder sig frem gennem et bestemt og forberedt emne – enten for en aften eller for en række aftener.

For så vidt ligger der jo ikke så faste retningslinjer for, hvad man skal foretage sig i disse grupper udover det mere sociale sigte, at man skal lære hinanden at kende som mennesker, skabe kontakt osv. Men for at citere vor landsgildemester A. F.: »Vi skal ud at bande sammen og ud at svede sammen, før vi kender hinanden«. Overført til en almindelig gruppes indendørs aktiviteter kan det blive til noget i retning af: vi skal sammen slås med vore problemer. Men vi kæmper ikke med problemerne i den gruppe, der ordner 7-9 emner på en aften, som skifter spor, hver gang det bliver for besværligt at nå til bunds. Det ligger både i landsgildemesterordene som i selve gildeideen, at vi skal mødes ikke kun i samvær men også i fælles oplevelser og samarbejde – hvad enten det er det korporlige eller det åndelige.

Gildeledelsens forpligtelser

Hvilke problemer, emner og hvilke midler, man benytter, må være gruppens sag. Men det må høre til gildeledelsens forpligtelser at gøre sit til, at forudsætningerne for et godt gruppeliv er

til stede og at være klar til ambulancetjeneste, hvis noget i en gruppe går skævt.

Det, en gildeledelse kan gøre til, at grupperne kommer i gang med noget, der kan passe ind i gildeideen, er for det første at lægge op til, at gruppearbejdet tages alvorligt.

Det er op til gildeledelsen at overveje:

Hensigtsmæssig gruppeinddeling. Man bør være opmærksom på, at gruppedeltagernes antal ikke overstiger 7-9, og at man udviser forsigtighed, når nyoptagne puttes ind i gamle, sammensvejsede grupper. Ideen med svendegrupper til indføring i gildebevægelsen kan måske løse problemet med den ventetid, der kan være, før grupper nydannes.

Levetid for grupperne kan diskuteres – men det er en tanke værd, at jo ældre man lader grupperne blive – jo større er faren for klike-dannelse.

Gruppeopgave. Gruppepsykologisk forskning viser, at grupper normalt ikke kan eksistere med sociale (altså samværs-)funktioner alene – lige så vel som det er ubehageligt at opleve en gruppe, der kun varetager opgave- men ingen sociale funktioner.

Grupperne bør anbefales at sætte sig et mål, en opgave eller en række emner – eventuelt ved den allerførste aften at diskutere sig frem til en målsætning, som man søger at arbejde ud fra. Målsætningens indhold kan for så vidt være underordnet – det væsentlige er, at gruppen bevæger sig i en retning, som medlemmerne er gået ind for.

Gruppeleder betragtes af nogle som overflødig – her foretrækkes den kollektive ledelse. Men en formel gruppeleder er under alle omstændigheder praktisk i forbindelse med den nødvendige kommunikation og kontakt til gildeledelsen. Gruppen vil formentlig være bedst tilpas ved selv at vælge sin leder.

Gruppelederne bør samles, når grupperne er dannet og lederne valgt. De bør sammen med gildeledelsen gennemdrøfte, hvad gildegruppernes formål er – f. eks. ud fra Vejledning for gildeledelser. Man kan her udveksle erfaringer og diskutere ideer til vinterens møder.

Korrespondance mellem aktivitet i grupper og gilde kan tilskyndes i højere grad, end det er tilfældet de fleste steder. Man kan bl. a. for-

søge sig med gildearrangementer, hvor den arrangerende gruppe i stedet for at indbyde en foredragsholder, selv laver et oplæg – f. eks. efter længere tids gennemarbejdelse af et aktuelt problem. Oplægget kan det øvrige gilde bearbejde i smågrupper på mødet med efterfølgende debat i plenum.

Det er betydningsfuldt for enhver gruppe, at den efter en vis tid skal nå et resultat, der skal fremlægges. Det er måske en mangel ved vort normale gruppeliv, at der almindeligvis ikke er mulighed for dette.

Gildeledelsen kan være en støtte for grupperne ikke bare ved at hjælpe, når grupper går skævt (f. eks. med ommøblering, diskret tildeling af konkrete, samlende opgaver eller lignende) – men også ved ofte at vise interesse for, hvad der foregår i grupperne – spørge, kommentere og foreslå, samt hvis der er tid og lyst på begge sider: besøge gruppen.

Gruppepsykologi: specielt emner som strukturering, kommunikation, normer og ledelse burde enhver gruppe- og gildeledelse snuse lidt til. Gunnar Hjelholts bøger om samarbejds psykologi kan anbefales.

Emner og ideer

Emner til gruppearbejder kan bl. a. findes i Vejledning for gildeledelser. Ideer til nyskabelser kan f. eks. være, at grupper kører sammen med radio-TV for en periode. Man kan jo tappe programmet til en fælles aflytning på belejligt tidspunkt, eller kigge-lytte hver for sig og så mødes til diskussion. Der har i denne vinter været voksenundervisningsemner inden for hovedgrupperne børn, gruppen, politik, religion, filosofi og musik. Som et konkret eksempel, der må kunne siges at være et meningsfyldt emne for en gildegruppe, var »Vor livsholdning – hvad er meningen med vort liv?«

En anden idé: For en afgrænset periode, 4–5 måneder måske, tager hele gildet et bestemt emne op til behandling. Emnet belyses såvel ved gilde- som gruppemøder, og det kan splittes op i underpunkter til de enkelte grupper.

Man kunne forestille sig så vidt et emne som »Mennesket i 70'erne« kørt på denne måde – med grupper, der blev delt ind efter interesser i underemner som f. eks. sociale tabere, trivsel i vore miljøer, nærdemokratiet, forureningen, religionens indflydelse på vort samfundsmønster osv.

Man kunne ligeledes forestille sig, at et gilde bestiller materiale fra Gildernes Højskole, vælger f. eks. bogen om forurening og lader »special«-grupper beskæftige sig med vand, luft, jord, fødevarer m.m. som oplæg til et par debataftræk. I forbindelse med arrangementer

som flygtningehjælpen kunne disses forhold og vor stilling til dem uddybes.

I et tilfælde som disse med grupper omkring samme emne (og det skal understreges, at tilfældet skal være forholdsvis kortvarigt og hektisk) der vil det være næsten uundgåeligt at skabe en sammenhæng mellem gilde- og gruppemøder, og at få en rød tråd til at løbe næsten ubrudt og synligt gennem et engageret og meningsfyldt mødeliv.

LJ

Selvtillid er den tossede følelse man har, lige inden man bliver klogere.

Mange ville have det godt, hvis ikke andre havde det bedre.

Man er først virkelig lykkelig, når man ikke aner hvorfor.

En hjælpende hånd finder man lettest for enden af sine arme.

Tag medgang som en gentleman og modgang som et mandfolk.

Ingen, som har travlt, er helt civiliseret.

Hvis nogen sparker dig bagi, er det nok, fordi du ligger forrest.

Når du er i tvivl – så gør altid det venligste.

Ikke to mennesker er ens. – Og det er de begge glade for.

Nyttig byrde forekommer let.

Gl. dansk ordsprog.

Det, jeg har imod skænderier, er, at de ofte ødelægger en god diskussion.

Historien beretter kun om én uundværlig mand – Adam.

Jeg kan leve i måneder på en god kompliment.
Mark Twain (1835–1910).

Nationalisme

Nationalisme er en børnesygdom. Den er menneskehedens mæslinger.

A. EINSTEIN

Fædrelandskærlighed er det æg, hvoraf krige udruges.

GUY de MAUPASSANT

Fordom – tolerance

... og altid sagde de »Vi og verden!«, for de troede, at de var halvparten, og det den allerbedste del. Ællingen syntes, at man kunne også have en anden mening, men det tålte hønen ikke. »Kan du lægge æg?« spurgte hun. »Nej!« »Ja, vil du så holde din mund!« Og katten sagde: »Kan du skyde ryg, spinde og gnistre?« »Nej!« »Ja, så skal du ikke have mening, når fornuftige folk taler!«

H. C. ANDERSEN

Levestandard

Høj levestandard er at glæde sig til at tage fat på en meningsfyldt dag – hver morgen.

Høj levestandard er at glæde sig over sig selv og den situation, man fungerer i, sammen med andre.

Selvfølgelig er det en betingelse for høj levestandard at have frihed for sult, bomber, social uretfærdighed, pres på nerverne. Afmagt.

– Men de færreste har det.

Derfor er høj levestandard også at undgå at

hæmme andre, eller andre landes livsforudsætninger og frihed.

NOAH-gruppens bog om forurening:

»Nogle oplysninger om den jord vi sammen lever på«.

I alle de rige lande

En opgørelse viser, at Danmark, Schweiz, Finland, Sverige og USA er de lande, der har de højeste selvmordstal og den højeste samlede frekvens for selvmord, mord og drab. De samme lande har også den største procent alkoholikere.

... »Vi finder altså, at de lande i Europa, der er blandt de mest demokratiske, fredelige og velstående, samt USA, verdens rigeste land, frembyder de alvorligste symptomer på psykiske forstyrrelser. Målet for den vestlige verdens social-økonomiske udvikling er et materielt set bekvemt liv, relativ ligelig fordeling af velstand, et stabilt demokrati samt fred. Og netop de lande, der er kommet dette mål nærmest, afslører de alvorligste tegn på svigtende psykisk ligevægt«.

Fra »Det sunde samfund« af
ERIC FROMM

Kulturfornyelse

I den fornyelse af kulturlivet, som den vestlige verden på mange måder synes at have behov for, må intet lades uforsøgt med hensyn til at få nye impulser først og fremmest med hensyn til livsholdninger og æstetiske værdier. Tredjelandene karakteriseres for deres vedkommende af en livsfilosofi og en indstilling til den ydre verden, som måske kan redde vor kultur fra tilbagegang eller ligefrem undergang. Ved at søge inspiration i de lande, hvortil vi yder teknisk bistand, ville vi dels kunne skabe grundlag for en kulturel opblomstring og nytænkning i den danske befolkning, dels skabe en større grad af gensidighed i udvekslingen.

»Nr. 517«,
En kulturpolitisk redegørelse.

Kunsten at leve

Der findes ingen vanskeligere kunst end den at leve. I andre kunster og videnskaber findes der talrige lærere overalt. Selv unge mennesker bilder sig ind, at de har erhvervet dem så fuldstændig, at de kan undervise andre i dem. Genem hele livet må man vedblivende lære at leve, og hvad der undrer mig endnu mere, gennem hele livet må man lære at dø.

SENECA